

Τι εννοούμε όταν λέμε ότι χρειαζόμαστε ένα κίνημα αυτομείωσης

Αυτομείωση, είναι η άρνηση καταβολής του συνόλου ή μέρους των τιμών που χρεώνονται για διάφορες υπηρεσίες και αγαθά βασικά για την καθημερινή μας ύπαρξη, όπως ηλεκτρισμός, τηλέφωνο, μεταφορές, ενοίκια, τρόφιμα. Η πράξη της αυτομείωσης συνίσταται πολύ απλά στη πληρωμή της υπηρεσίας/ αγαθού στην παλιά τιμή ή στη μισή τιμή, ή και χωρίς καθόλου αντίτιμο.

Η αυτομείωση δεν είναι λοιπόν ένα αίτημα ελεημοσύνης ή φιλανθρωπίας, Πρόκειται για μια **αντι-θεσμική πράξη αγώνα** που αναλαμβάνει στο εδώ και τώρα την υλοποίηση του δίκαιου αιτήματος για μείωση τιμών, για μη μεταφορά του κόστους της κρίσης των αφεντικών στις τσέπες μας. Μια πράξη αυτομείωσης βασίζεται στο δίκαιο και τη μαζικότητα του αγώνα και βγάζει τη γλώσσα στα παζάρια των συνδικαλιστών και τις υποσχέσεις μελλοντικής αλλαγής των πολιτικών.

Ιστορικά πρόκειται για μια μορφή ταξικού αγώνα που άνθισε κυρίως στην Ιταλία της δεκαετίας του '70, όταν όπως και τώρα τα αφεντικά επικαλούμενα την πετρελαϊκή κρίση, επιχείρησαν να σαρώσουν τις τσέπες και τα δικαιώματα των από κάτω. Ως απάντηση στο κάλεσμα για “σφίξιμο της ζώνης” δημιουργήθηκε ένα **αυτόνομο από κόμματα και συνδικάτα κίνημα** κατά της αύξησης των τιμών, με την εμπλοκή μεγάλου κομματιού γυναικών που ήταν παραγκωνισμένο στο ρόλο της οικιακής εργασίας. Το κίνημα σε πολλές περιπτώσεις βασίστηκε στην στήριξη εργαζομένων στις εκάστοτε υπηρεσίες κι αυτή είναι μια μεγάλη διαφορά με εμάς σήμερα: Πρόκειται για ένα κίνημα που μπόρεσε να αναπτυχθεί τότε στη γείτονα χώρα σε μια μαζική κλίμακα, λόγω της ύπαρξης ταξικών αγώνων ιδιαίτερα δυναμικών και μόνιμων, τόσο εντός όσο κι εκτός των εργασιακών χώρων.

Παρά τις μεγάλες ιστορικές διαφορές, στην Ελλάδα των τελευταίων 13 χρόνων κρίσης υπήρξαν

αγωνιστικές κινητοποιήσεις μαζικής κλίμακας που επιχείρησαν να πιάσουν το κόκκινο νήμα που συνδέει τους αγώνες στο τότε και τώρα. Στα πρώτα χρόνια των μνημονίων αναπτύχθηκε στον τομέα των μεταφορών ένα πανελλαδικό κίνημα άρνησης πληρωμής των διοδίων, γνωρίζοντας ότι πρόκειται για ένα χρηματικό ποσό που πηγαίνει κατευθείαν στις τσέπες των ίδιων των “εθνικών υπερβολάβων” που μας καλούν μέσα από τα ΜΜΕ τους σε θυσίες και λιτότητα. Με διάφορες μορφές η μη πληρωμή εισιτηρίου για μετακίνηση υπήρξε ως αγωνιστική κινητοποίηση και στο λεκανοπέδιο της Αττικής τα ίδια χρόνια. Σε διάφορες επαρχιακές πόλεις έχει υπάρξει μορφή αγώνα φοιτητ(ρι)ών που αντιδρούν σε αυξήσεις στο αντίτιμο της μετακίνησης τους στη σχολή. Στον τομέα της ενέργειας τέλος, με την “προσωρινή” θεσμοθέτηση του “χαρατσιού” του ΕΝΦΙΑ το 2011, ένα πλήθος ανθρώπων μπλέχτηκε σε κινητοποιήσεις αυτομείωσης/άρνησης πληρωμών, αιτία άλλωστε που γεννήθηκε και η συνέλευση μας τότε.

Όπως τότε, έτσι και τώρα, για να γεννηθεί ένα κίνημα αυτομείωσης/αρνήσεων πληρωμών χρειάζονται δυο βασικά πολιτικά συστατικά: Να διακρίνεις ξεκάθαρα το πρόσωπο του εχθρού και να αντιλαμβάνονται όλοι/ες το δίκαιο του αιτήματος που γίνεται πράξη. Όσον αφορά το πρώτο, σημαίνει ότι εχθρός μας δεν είναι ο διπλανός, η διαφορετική, ο λίγο πιο πάνω ή πιο κάτω στα σκαλοπάτια της εκμετάλλευσης, αλλά τα **καπιταλιστικά μονοπώλια** που κερδοσκοπούν πάνω στην εργασία όλων μας κι ελέγχουν τις κρατικές υπηρεσίες που μας καταχρεώνουν. Όσον αφορά το δεύτερο, χρειάζεται πρώτα να επιτεθούμε σε αντιλήψεις περί φυσικής προέλευσης της κάθε μορφής εμφάνισης της καπιταλιστικής κρίσης, ίδιες με αυτές περί “υπερφυσικών” δυνάμεων της ελεύθερης αγοράς που επικαλούνται τα αφεντικά όταν μας κόβουν μισθούς και μας απολούν. Το λέμε αρκετά ξεκάθαρα εδώ και καιρό. Η ενεργειακή κρίση και ο πληθωρισμός

δεν εμφανίστηκαν ξαφνικά και απρόσμενα, συνιστούν μια ακόμα πιο οξυμένη μορφή συνέχισης της επίθεσης/αναδιάρθρωσης στις ζωές μας. **Δεν τους χαρίζουμε τίποτα** γιατί ξέρουμε καλά ότι όσο τους δικαιολογούμε, υποχωρούμε, αναμένουμε να “λογαριαστούμε μετά” αυτοί αύριο θα μας τσακίσουν περισσότερο.

Πιο συγκεκριμένα, για να δημιουργηθεί ένα κίνημα αυτομείωσης στα βασικά για την επιβίωση μας προϊόντα των σούπερ μάρκετ χρειάζεται να έχουμε κατά νου ποιά είναι η θέση των ιδιοκτητών των σουπερ μάρκετ στην αλυσίδα της εκμετάλλευσης μας και πόσο έχουν κερδοσκοπήσει τόσα χρόνια κρίσης και μη εις βάρος μας. Αναλόγως, χρειάζεται να φτιάξουμε δεσμούς αγωνιστικής σύνδεσης με τις εκμεταλλεζόμενες στα ταμεία και τους λοιπούς εργαζόμενους των σούπερ μάρκετ, έτσι ώστε να κατανοήσουν ότι όταν απαιτούμε και προχωράμε σε μείωση τιμών, δεν το κάνουμε για να κάνουμε ακόμα πιο ανυπόφορο το ελαστικό και ξεχειλωμένο ωράριο τους.

Σημαντικό είναι επίσης να αντιπαρέλθουμε την κλάψα των αφεντικών ότι “κάνουν ότι μπορούν”, όπως και τις “προσφορές” και τα κόλπα τους για την εξαπάτηση μας ως καταναλωτές, που με το καλάθι του νοικοκυριού παίρνουν και κρατική σφραγίδα. Ουσιαστικά το κράτος, προσπαθώντας να συγκρατήσει την κοινωνική οργή για τις συνεχείς αυξήσεις τιμών και να προλάβει την εμφάνιση ενός κινήματος αυτομειώσεων και αρνήσεων πληρω-

μών, δανείζεται το καταγγελτικό στυλ των αιτημάτων μας σε μια δήθεν προσπάθεια να κάνει κάτι για το κύμα της ακρίβειας στα βασικά είδη. Η **οργανωμένη συμπαιγνία κράτους κι αφεντικών** να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια είναι ολοφάνερη από το γεγονός ότι το δήθεν πλαφόν στις αυξήσεις μπαίνει σε ήδη υπερκοστολογημένα είδη. Έπειτα τίποτα δε μας διασφαλίζει ότι το κάθε είδος θα μπεινοβγαίνει στη σχετική λίστα, ανά τακτά χρονικά διαστήματα, απλά διατηρώντας την κοροϊδία στα ίδια επίπεδα με τα κέρδη των αφεντικών.

Ξανατονίζουμε ότι το ζήτημα της αύξησης των τιμών των βασικών αγαθών, όπως και εν γένει ο πληθωρισμός δεν είναι ένα τεχνοκρατικό ζήτημα διαχείρισης που θα λυθεί με μέτρα, επιδόματα/ψηφιακά voucher και φιλανθρωπίες. Αντίθετα πρόκειται για ένα ζήτημα συσχετισμού δύναμης που μόνο οι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες μπορούν να τον αλλάξουν. Ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να κάτσουμε σε κανένα τραπέζι διαπραγμάτευσης για να καθορίσουμε τιμές που να αντιστοιχούν στην κλοπή του εισοδήματος μας λόγω κρίσης. Τα αφεντικά των σούπερ μάρκετ από τη μια φοβούνται την έκθεση τους στα μάτια των καταναλωτών, όταν υποχωρούν απέναντι σε διεκδικήσεις μας για μείωση τιμών, από την άλλη φοβούνται ότι αν δώσουν τέτοιο παράδειγμα θα εξαπλωθούν και οι δίκαιες διεκδικήσεις μας.

Στόχος μας πρέπει να είναι αυτοί οι φόβοι τους να γίνουν πραγματικότητα.

Απαιτούμε:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΠΟΥ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΠΩΛΕΙΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΘΑ ΑΝΕΒΟΥΝ, ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΘΑ ΠΕΣΟΥΝ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ - ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΜΩΝ - ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ

Συνέλευση Αδιαμεσολάβητης Δράσης Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου, Ζωγράφου
sadvkpz.espivblogs.net / sadvkpz@espiv.net

Ανοιχτή συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 20:00 στην Κατάληψη της Ανάλυσης (Πάρκο Ανάλυσης, Βύρωνα)
Τηλέφωνο επικοινωνίας, δράσης και άμεσης παρέμβασης: 6933118700